

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Z. D.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Hemelíkem, CSc., advokátem se sídlem Rooseveltova 101, Říčany, proti žalovanému: **Finanční ředitelství Plzeň**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2004, čj. 4266/04-110, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2006, čj. 58 Ca 57/2004 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2004, čj. 4266/04-110, zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Plzni (správce daně) ze dne 12. 11. 2003, čj. 282410/03/138914/0924, na daňové penále na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1993.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 22. 8. 2006, čj. 58 Ca 57/2004 - 57, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojl proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Daňové penále bylo stěžovateli vyměřeno za neuhrazenou daň z příjmu fyzických osob, která byla stěžovateli dle jeho přesvědčení vyměřena protiprávně pomocí pomůcek,

aniž by kdykoliv obdržel plnění, ze kterého měla být daň stanovena. Toto vyměření stěžovatel napadl již v roce 2003 žalobou.

Stěžovatel poukázal rovněž na skutečnost, že v rámci trestního řízení bylo pravomocně rozhodnuto, že stěžovatel nespáchal trestný čin kráčení daně. Finanční úřad proto neměl právo vyměřit stěžovateli tuto daň nebo penále z ní.

Stěžovatel rovněž upozornil, že již dříve podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 58 Ca 77/2003, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí (i nyní) žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o zastavení řízení o návrhu stěžovatele na obnovu, z důvodu zmeškání lhůty. Byla-li by povolena obnova řízení, finanční úřady by musely dospět k závěru, že vymáhaná daň je neoprávněná a proto je neoprávněné i penále.

Krajský soud tak podle stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku vyměření penále, a to v důsledku nesprávného posouzení oprávněnosti vyměření daně.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Základní stížní námitkou je tvrzené nezákonné vyměření samotné daně, s nímž souvisí nyní posuzované vyměření daňového penále.

Za související stížní námitky lze považovat argumentaci (možnou) obnovou řízení a tvrzení o pravomocném rozhodnutí, že stěžovatel nespáchal trestný čin kráčení daně.

V souvislosti s tvrzenou nezákonností vyměření samotné daně Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 18. 10. 2005, čj. 2 Afs 94/2005 - 68 (www.nssoud.cz), jímž tento soud zamítl kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, kterým byla pro opožděnost odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 7. 8. 1997, čj. 15711/110/96. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Doksech ze dne 25. 7. 1996, čj. FÚ/7292/49/96/Če, na daň z příjmů fyzických osob za rok 1993.

Je skutečností, že otázka zákonnosti dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob stěžovateli za rok 1993 nebyla soudy věcně projednána, stalo se tak ovšem pouze v důsledku opomenutí stěžovatele. Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že nyní posuzovaná otázka zákonnosti vyměření daňového penále s otázkou předchozího vyměření daně bezprostředně souvisí, Nejvyššímu správnímu soudu již nepřísluší toto předchozí vyměření daně přezkoumat.

Podobně ve vztahu k tvrzení o obnově řízení Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 12. 10. 2007, čj. 5 Afs 167/2006 - 78 (www.nssoud.cz), jímž tento soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta

žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2003, čj. 10614/150/2002. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni ze dne 24. 9. 2002, kterým bylo zastaveno řízení o návrhu na povolení obnovy řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1993.

Dovozuje-li stěžovatel, že v důsledku pravomocného rozhodnutí trestního soudu, podle nějž stěžovatel nespáchal trestný čin krácení daně, neměl finanční úřad právo vyměřit mu daň, není zřejmé, v čem shledává nesprávnost závěrů krajského soudu, který se s obdobnou žalobní námitkou v napadeném rozsudku vypořádal. Ostatně, sám Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře podobnou otázkou zabýval, se stejným závěrem jako nyní krajský soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2008, čj. 1 Afs 77/2007 - 62, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud, který neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, který by měl právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud jejich náhradu nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu nad rámec běžné úřední činnosti jakékoliv náklady řízení vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

